

CURIERUL MISSIONAR

CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

Anul XII.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 6.

Gheorghe Oresciuc †

„Scumpă este înaintea lui Dumnezeu moartea cuvioșilor Săi“. Psalm. 116, 15.

Cuvântul acesta se potrivește în totul morții de martir, cu care își încheie viața sa pământească iubitul nostru frate Predicator Gheorghe Oresciuc, ucis de oameni răi în noaptea de 21 spre 22 Ianuarie 1932, în comuna Frătăuții Noi, lângă Rădăuți, Bucovina.

Invitat acolo de către iubitorii de Evanghelie din acea comună, Predicatorul Oresciuc a răspuns chemării și a ținut adunare cu 10—15 suflete, seara dela ora 7 la 9, vestindu-le solia mântuirii. După adunare, a plecat la Rădăuți în sania cu care venise din altă parte, mai având de făcut până acasă numai 4 km. Aproape de Primăria satului însă, i-a ieșit înainte mai întâi o grupă de 4 țărani români, cari i-au dat mai multe lovituri în cap și în spate cu ciomegele; apoi mai departe, la un prundiș cu bolovanii mari, îl așteptă altă bandă, care — împreună cu primii răfăcători, ce-l urmăriseră — l-au lovit cu pietre mari și în cap, și în spate, până ce i-au rupt și mai multe coaste. Adus acasă aproape în necunoștință, fratele Oresciuc peste câteva ore a încetat din viață.

Împreună cu iubiții frați Păunescu și Dorobăț dela Uniune, și Gh. Stănescu, Rizea, Ionescu-Grăjdinotiu și Mustafa din Conferința Moldova de Nord, am avut ocazia să asistăm la autopsia făcută de Medicul legist. În deosebi impresionant a fost momentul, când Medicul i-a deschis inima și — amintind de felul cum se prezintă inima alcoolizicilor și fumătorilor — a exclamat: „Iată, ce curată este inima omului acestuia! Dovadă, că el n'a băut și n'a fumat în viața sa“.

Păzirea poruncilor lui Dumnezeu asigură curățirea inimii și constituie intrarea în viața veșnică. Iar Domnul zice: „Feriți-vă cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu“.

La inmormântarea iubitului nostru frate au

luat parte o mare mulțime de oameni dintre diferitele naționalități ale orașului: Români, Germani, Evrei. Cortegiul a trecut chiar prin mijlocul orașului Rădăuți, dela o margine la alta, pe strada principală.

Scriitorul acestor rânduri a avut ocazie să vorbească numerosului public în două rânduri: acasă și la mormânt. Iar Domnul a dat multă putere pentru vestirea soției Sfintei Evanghelii, care a mișcat profund inimile ascultătorilor.

În deosebi i-a impresionat până la lacrimi cuvintele din Sf. Evanghelie dela Ioan, Cap. 11, și aplicarea lor pentru cazul de față.

Și Marta și Maria au zis Măntuitorului la mormântul lui Lazăr: „Doamne, dacă Tu ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele nostru“. Și noi lângă mormântul iubitului nostru Oresciuc putem zice la fel: „Doamne, dacă Tu ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele nostru“.

Sunt azi oameni, cari deși se numesc creștini, au în inima lor duhul crimei și al uciderii, iar nu spiritul bunătății și iubirii lui Hristos. Cu adevărat, că și noi putem zice azi: „Doamne! Dacă Tu ai fi fost în inima acelor oameni din Frătăuți, atunci

fratele nostru nu ar fi murit“. Dar, după cum Domnul a venit pe timpuri și a înviat pe Lazăr, la fel vine El azi și în Frătăuți prin Cuvântul Său, să învieze din marea lor răutate și să creștineze cu adevărat inimile locuitorilor de acolo, ca Hristos să locuească prin credință și în inimile tuturor. Iată, pentru ce Adventiștii vor predică mai departe Evanghelia în Frătăuți, căci este mare nevoie. Acolo, unde a căzut Oresciuc, vor merge alți doi-trei-sau zece vestitori ca el, să vestească Evanghelia iubirii lui Dumnezeu în locul urei.

Pornind spre Betania pentru a învia pe Lazăr, Domnul a zis ucenicilor: „Prietenul nostru, Lazăr,

acum a dormit; dar Eu Mă duc, ca să-l deștept". Luca zice Domnul credincioșilor Săi astăzi: „Oresciuc, prietenul nostru, acum a dormit; dar Eu voi veni curând și îl voi deștepta”.

Apropierea venirii în mărire a Domnului Hristos, **învierea morților și judecata de apoi**, aceasta este credința fundamentală a Adventiștilor, și aceasta este miezul propagandei pe care o fac ei pretutindeni prin graiu și prin scris. Pentru aceasta predică Adventiștii Evanghelia azi la tot poporul și în toată lumea: nu pentru ca să ducă pe oameni la răutăcere, la răutăți și crime; ci pentru ca să facă tuturor cunoscută „fericita nădejde a creștinului”, că Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit și carele „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire” a fost ucis, răstignit cu suferințe mari, a murit și a înviat, și S'a suit la ceruri, „iarăș va să vină cu mărire, să judece viii și morții”, să pună capăt vieții de răutăți, de suferințe și crime, și să întemeieze împărăția iubirii, bunătații, și păcii Sale, pentru care noi să ne pregătim de acum, îndreptând firea noastră reă și păcătoasă și lăsându-ne schimbați prin bunătațea și iubirea lui Dumnezeu făcute cunoscut prin vestirea Evangheliei la tot omul. Și astfel Cuvântul Evangheliei predicat lucrează nu numai îndreptarea oamenilor în căile bune, ci și întărirea lor în „fericita nădejde” a venirii Domnului, ca să fie susținuți de nădejdea aceasta în toate ceasurile grele ale vieții, cari sunt foarte dese și multe în aceste timpuri cumplite, de multă răutate, ură și crimă.

Dovada despre binefacerile acestei predicări și despre foloasele dobândirii unei credințe cu adevărat evanghelice o aveți în fața Dv. acum.

De obicei, văduvele — la înmormântarea soților — țin, se jalește și își smulg părul, chiar numai când scumpul lor răposat a fost răpit de o moarte naturală. Cu cât mai mult, când le-ar fi fost smuls printr'o faptă atât de feroasă și criminală?

Vedeți însă, pe văduva fratelui nostru Oresciuc! E destul de zdrobită și îndurerată. Dar ea nu ține și nu se jalește, pentrucă este mângălată și susținută de „fericita nădejde” a apropiatei venirii a Domnului Hristos, care va învia pe toți cei răposați și ne va lua în împărăția iubirii și păcii Sale. Iată, ce o susține pe ea! Iată, ce o face pe ea liniștită și fericită chiar în cea mai mare durere! „Fericita nădejde a creștinului!”

Aveți Dv. această fericită nădejde vie în sufletele Dv.?

Toțmai pentrucă ea ne face atât de fericți și ne susține chiar în ceasurile cele mai grele ale vieții: iată, pentru că Oresciuc a fost gata să-și dea și viața, ca să aducă la cunoștință oamenilor în Frătăuși și în împrejurimi Evanghelia, cu vestea îmbucurătoare a apropiatei venirii a Domnului Isus, care ne iubește atât de mult.

Aceasta este lucrarea și propaganda Adventiștilor! Pentru această lucrare de propagandă a trăit și a murit Oresciuc; pentru lucrarea aceasta trăesc și sunt gata să-și jertfească viața toți Adventiștii!

Dacă toți oamenii ar prețui solia adusă de Adventiști și ar primi Cuvântul Evangheliei în inima lor, atunci s'ar schimbă și ei după cuvântul Domnului; când zice prin Pavel: „Faceți-vă, dar, buni unii către alții, miloși și iertători, după cum și Dumnezeu v'a iertat prin Hristos!” Atunci ei nu numai că nu ar mai ridica parul, să dea în cap mai rău ca sălbăticiilor celor ce le aduc Cuvântul blând al Evangheliei; dar nu s'ar mai lăsa duși de urita patimă a răsbunării și a îndemnului la crimă nici chiar contra celor mai mari răufăcători ai lor, față de cari ar arăta milă și iubire.

Iată noi, sub influența Evangheliei, pentru cei ce au făcut marea răutate și au ucis pe Oresciuc avem numai simțiminte de iertare, și chiar credem, că Domnul Isus le-ar ierta păcatul lor cel mare, dacă ei s'ar întoarce la pocăință potrivit Evangheliei. Domnul a iertat pe tâlharul de pe cruce, care fusese ucigaș în viața lui, dar care s'a întors către Domnul chiar și în ultimul ceas al vieții sale. Domnul a iertat mai apoi pe toți aceia, cărora Petru — predicându-le în ziua de Rusalii — le aduse învinuirea: „voi ați ucis — nu pe Oresciuc — ci pe însuș Domnul mării!” Și totuș, trei mii din cei astfel învinuiți, prin pocăință au găsit iertare și mântuire. Cu cât mai mult ar găsi cei patru - cinci, cari uciseră pe Oresciuc, dacă și ei ar fi aduși la pocăință printr'o predicare la fel cu a lui Petru?

Iată, de ce trebuie predicată Evanghelia în Bucovina, în România și în toată lumea!

Din cauza aceasta, noi Adventiștii, ca oameni temători de Dumnezeu, prin chiar faptul dureros al uciderii lui Oresciuc, ne simțim îndemnați, nu la ură și răsbunare, ci la multă milă și iubire, și un zel și o stăruință și mai mare pentru frumoasa lucrare de predicare a Evangheliei către toți, după cum stă scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc Evanghelia, celor ce dau în știre!”

Ștefan Demetrescu.

Nevoia noastră urgentă

„El va merge înaintea lui Dumnezeu în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”. Luca 1, 17.

„Noi avem cea mai nobilă și mai solemnă misiune: aceea de a pregăti calea Domnului”. „Mărturie”.

Este de boservat, că acest text biblic și acest citat profetic ne prezintă o îndoită datorie: aceea de a pregăti pentru Domnul un popor bine gătit și aceea de a-I pregăti calea.

Amândouă aceste idei exprimă și indică în mod lămurit motivul existenței poporului nostru și responsabilitatea noastră, a predicatorilor și conducătorilor acestei mișcări.

Cele două misiuni se completează și nu s'ar

putea separa una de alta, deoarece Domnul Hristos n'ar putea veni mai înainte ca poporul Său să fie gata.

Am câteodată impresia, că această însărcinare cerească a fost uitată sau în orice caz nu i s'a dat însemnătatea meritată.

Nevoia noastră urgentă este de a ne da seama și a ne pătrunde de scopul lucrării noastre, controlându-ne dacă cu adevărat suntem pe calea cea bună.

Noi am făcut progrese enorme. Este ceva mai puțin decât un secol, de când nu eram aproape decât o mână de oameni și numai într'o singură țară. Eram săraci și neîndestulător de pregătiți pentru lucrarea încredințată nouă. Azi am ajuns la o treaptă înaltă în ce privește dezvoltarea.

Acum 50 de ani toată lucrarea noastră se făcea într'o singură limbă și astăzi predicăm Evanghelia în tot atâtea limbi, în câte țări a ajuns solia. Toate cu ajutorul Domnului azi s'au înmulțit: numărul țărilor în cari am pătruns, numărul membrilor, numărul limbilor scrise și vorbite, numărul Comunităților și Instituțiilor. Și toate acestea *pentru a găti Domnului un popor bine pregătit*.

Este absolut necesar, ca în fața acestor enorme progrese în toate direcțiunile să ne punem din nou întrebarea: Care este scopul principal pe care-l urmărim? Trebuie ca conducătorii să simtă răspunderea, care apasă asupra lor și că, atât influența lor, cât și administrația lor, să tindă a pregăti un popor pentru revenirea Domnului.

Unii dintre noi gândesc că dezvoltarea repede a lucrării noastre ne-a făcut să pierdem din vedere scopul nostru principal. Și eu înclin, fraților, să cred la fel! Noi ne-am fixat tot felul de ținte auxiliare, adică ajutoare, fără îndoială toate importante prin ele însăși; însă ele au cuprins în așa grad atențiunea noastră, că par ar fi devenit ținta principală de urmărit, făcându-ne să pierdem din vedere scopul principal: *a pregăti un popor și calea pentru revenirea Domnului*. Urmărind țintele noastre ajutoare, să nu uităm că succesul în lucrarea Domnului nu se măsoară după sumele primite, după numărul de membri, și numărul de Instituții, sau după popularitatea pe care am câștigat-o, dar că *succesul stă în a pregăti poporul pentru întâmpinarea Domnului*.

În acest timp de criză și de nesiguranță în toate domeniile, când ne gândim la atâtea câmpuri misionare și la toate ramurile de activitate, pe cari trebuie să le întreținem, în timp ce fondurile noastre nu ne sunt suficiente, caselle Conferințelor aproape golițe și atâtea Instituții în deficit, este foarte natural ca atențiunea

noastră să fie prinsă cu aceste probleme materiale. Noi credem cu toate acestea, că a gândi astfel ar fi o mare greșală. Această stare de lucruri, oricât ar părea de serioasă, totuș ea nu formează o problemă de importanță principală. Ceeace trebuie să ne preocupe în primul rând este starea *spirituală a Comunităților noastre*.

Numai starea spirituală a poporului ne poate da adevărata măsură a progresului; dezvoltarea materială obținută, ar putea să înșele ochiul nostru.

Iată cum se exprimă serva Domnului asupra acestui subiect:

„Progresul constant al lucrării noastre și mijloacele puse la dispoziția noastră, umple într'o așa măsură de mândrie și de satisfacție pe mulți dintre noi, încât ne există temerea ca aceste sentimente să ne înlocuească în inimile unora iubirea pentru Dumnezeu.

„O activitate arzătoare pentru lucrarea Domnului poate să ne absoarbă în așa măsură, ca noi să neglijăm rugăciunea și ca sentimentul valorii și importanței noastre să ne facă să pierdem din vedere bunătatea, amabilitatea și adevărata umilință“. *„Slujitorii Evangheliei“*.

O vieță biruitoare, iată ceea ce trebuie să căutăm și pentru care trebuie să ne rugăm. Mii dintre frații noștri sunt nemulțumiți de poziția lor și aspiră la un lucru mai bun; mii dintre ei sunt formalști și superficiali, sunt drepți prin ei înșiși și satisfăcuți de starea lor spirituală; și tocmai aceștia sunt, pentru cari trebuie să lucrăm, căci pozițiunea lor este cea mai periculoasă. Dumnezeu ne-a încredințat grija turmei Sale, și noi am fi vinovați, dacă am părăsi oile în slăbiciunea lor acum când sfârșitul este așa de aproape.

Apoi noi avem trebuință de predicatori îmbrăcați cu putere de sus.

„Fiecare Comunitate are trebuință de o credință simplă și vie. Lumea flămânzește după pâinea vieții. Și acei cari sunt însărcinați să le-o împartă trebuie să fie botezați cu Spirit Sfânt“.

„Ne trebuie oameni cari pot să înțeleagă nevoile poporului și să le prevadă. Misionarul credincios al lui Hristos va rămâne cu încredere la postul său, pentru a avertiza, a mustra, a consolă, a instrui și a încuraja pe frații săi, și el n'ar putea face acest lucru decât dacă el însuș este îmbrăcat cu armura creștină și luptă cu armele Spiritului Sfânt. Acest spirit va lucra în el „pentru a prezenta Domnului pe oricare om devenit perfect în Hristos“. *„Slujitorii Evangheliei“*.

Aceste cuvinte ne fac să simțim dintr'un punct cu totul nou, responsabilitatea misionarului evanghelic. Mărturiile conțin și alte declara-

rațiuni din care reiese nevoia de predicatori, cari trăesc ca niște creștini demni de acest nume; însă Mărturiile nu zic nimic mai mult decât ne mână și ne dictează conștiința noastră. Și trebuie să admitem că cele două probleme serioase cari ni se pun sunt pe de o parte, cum am putea descoperi această stare a Comunităților noastre, și pe de altă parte, cum am putea să facem misiunea noastră mai folositoare.

SOLUȚIA.

Cum putem să rezolvăm aceste probleme? Să dăm însărcinarea unui comitet de rezoluții să rezolve aceste probleme? Nu. Soluțiunea, remediul, nu ne-ar putea fi date nici prin rezoluții nici prin campanii. Iată părerea unuia dintre colaboratorii noștri:

La întrebarea: cum să pregătim pe membrii Comunităților noastre pentru venirea Domnului? El răspunde: „Trebuie mai întâi ca noi conducătorii, noi înșine să ne pregătim cei dintâiu. Trebuie să devenim oameni ai rugăciunii și să dăm dovadă de mai multă consacrare și spiritualitate. Trebuie să arătăm mai multă încredere în Dumnezeu, să ne alăturăm mai puternic adevărilor fundamentale ale solii noastre, să avem o mai completă supunere față de îndrumările Spiritului profetic. Ne trebuie să avem mai multă încredere unii în alții și în aceia pe cari Dumnezeu i-a așezat în fruntea lucrării Sale“.

Se poate ca voi să nu împărtășiți ideile acestui frate, eu însă le prețuesc pentru că sunt idei cari ne fac să reflectăm și să gândim mai serios. Dacă noi ca conducători ai lucrării ne ocupăm mai pe sus de toate cu partea mecanică a lucrării, este sigur atunci că influența noastră asupra Comunității nu va avea nici un bine spiritual. Și dacă noi avem în doeli asupra principiilor biblice, nu vom putea fortifica niciodată credința altora.

Eu cred fraților că trebuie să ne considerăm răspunzători de starea prezentă a lucrurilor și să venim la picioarele Domnului, în umilință și căință pentru a primi un nou botez al harului. Apoi, cu o nouă vedere asupra lucrurilor lui Dumnezeu, și cu un curaj nou, vom putea conduce poporul lui Dumnezeu.

Noi ar trebui să ne asigurăm colaborarea președinților noștri de Conferințe, a evangheliștilor noștri, a presbiterilor noștri și să nu ne odihnim până când Comunitatea nu va părăsi formalismul și nu va deveni vie. *Toți la lucru!* Trebuie ca predicatorii să învețe pe membri a câștiga suflete. A fi creștin nu înseamnă numai a lua parte la școala de Sabat și a asculta predici; aceasta ar fi numai o mărturie din partea noastră. Biserica care rămâne surdă și indiferentă la durerile omenirii nu va fi niciodată o

biserică în adevăratul sens al cuvântului; ea nu poate fi spirituală.

Noi trebuie să ne dăm seama fraților de responsabilitatea noastră. Domnul este gata să vie. Fie, ca tot ce vom face să fie făcut în vederea acestui eveniment și ca spiritul lui Dumnezeu să ne instruească și să ne conducă pentru gloria numelui Său.

C. H. Watson.

Notă: — Prezentând în traducere acest articol al fr. Watson, președintele Conferinței generale, apărut în revista franceză, încă la începutul anului, țin să completez pe această cale simțimintele și convingerile cari au stat la baza rugăciunilor și studiilor noastre făcute în această primăvară, împreună cu secretarii Conferințelor noastre pentru școlile de Sabat.

Ne simțim fericiți să constatăm că Tatăl nostru iubit poartă grija turmelor Sale, cari pășunează și peste plaiurile țării noastre — și la timp, o ploaie binefăcătoare, vine prin servul Său, să renască idealurile noastre pentru lucrul Domnului.

Cred că frații secretari, vor receți din nou acest program spiritual, că-l vor lua la inimă și vor căuta ca meditănd și rugându-se să-și imputernicească convingerile, pentru lucrul și răspunderile lor.

Convingerea mea este că, dacă conducătorii Comunităților, predicatori, presbiteri și în special instructorii școlilor de Sabat se vor adăpa din acest izvor ceresc, care ne vine prin acest articol program, — ei vor simți covârșitoarea lor răspundere, se vor plecă smeriți înaintea „Bunului Păstor“ — și, împreună cu mine, vor cere iertare, strigând ca și un „Cerb setos de apă rece“ — după puterea care vine de sus.

Fie fraților, ca acest program spiritual să ne constrângă la datoria noastră *de a pregăti grabnic pentru Domnul, pe fiecare frate și pe fiecare soră, împreună cu copiii noștri*, pentru ziua cea mare a revederii cu Bunul nostru Mântuitor, care zice: „Viu curând!“

P. Păunescu.

SACRIFICIUL

Sacrificiul este unul din principiile de bază ale Evangheliei. Planul mântuirii s'a născut din sacrificiu. Pentru a salvă pe oameni din pierzarea veșnică, Dumnezeu dădu pe unicul Său Fiu iubit, și în acelaș scop își oferî Ișus vieța.

Hristos nu a dovedit spiritul de sacrificiu numai pe cruce. În zilnica Sa lucrare făcută de El pe pământ, Ișus S'a sacrificat pentru alții. Toate forțele minții și corpului Său au fost folosite în lucrarea de iubire față de omenire. Zilnic El S'a sacrificat pe Sine pentru ca alții să poată fi fericiți și mântuiți.

Acelaș spirit de sacrificiu ar trebui să fie manifestat de fiecare dintre urmașii lui Hristos. Nu putem ca în acelaș timp să fim și reprezentanții lui Hristos și să lucrăm și altfel decât a lucrat El. Dacă Spiritul binecuvântatului nostru Domn locuște în inimile noastre, atunci cu cea mai mare bucurie vom sacrifica pentru ca alții să poată fi ajutați și fericiți.

„Toți cari urmează lui Hristos vor purta cununa sacrificiului“. „Vieța lui Isus“, p. 223. Zilnic ei se vor consacra pe ei, împreună cu tot al lor pe altar, spre a fi folosiți așa după cum va crede Domnul de cuviință.

După ce deschise o cale de mântuire pentru omenirea căzută, prin sacrificiul vieții Sale, Isus încredință credincioșilor Săi „lucrarea de împăcare“. In iubirea și înțelepciunea Sa infinită El găsi cu cale să dea ocazie acelor cari fuseseră salvați prin harul Său să se împărtășească împreună cu El în lucrarea cea minunată de scăpare a bărbaților și femeilor din moartea și pierzarea cea veșnică. O, dacă fiecare urmaș al lui Hristos ar putea înțelege deplin ce măreț și fericit privilegiu este acesta de a fi conlucrător cu El într'o lucrare atât de nobilă și măreață. Atunci, nici o lucrare și nici un sacrificiu nu se va părea a fi prea mare.

Ca Adventiști de Ziua Șaptea, noi avem de vestit în lume ultima solie de avertizare a lui Dumnezeu. Ar trebui să ne grăbim a duce solia la sufletele cari pier în lumea întreagă, mai înainte de a fi pe vecie prea târziu. Aceasta este o lucrare uriașă, dar cu ajutorul lui Dumnezeu și cu eforturile unite ale poporului Său ea va fi săvârșită.

Cu multă trudă și jertfă s'a făcut deja o mare lucrare, dar încă a mai rămas mult de făcut. Desăvârșirea acestei îndatoriri dată nouă de Dumnezeu va cere o devotare constantă și un sacrificiu din ce în ce mai mare. Acelaș spirit care a mântuit pe Isus spre cruce, și care a condus pe toți credincioșii din trecut să dea, să meargă, să sufere, și să moară, ar trebui să umple și inimile noastre până la sfârșit.

Mereu și iarăș ni se prezintă ocazii noi de a lăuda pe Dumnezeu pentru Spiritul de sacrificiu manifestat de așa de mulți membri credincioși din Diviziunea noastră. Părinții și-au consacrat fiii și fiicele pe altarul sacrificiului. Tineri și tinere și-au părăsit căminul și pe cei iubiți lor spre a merge ca misionari în unele din cele mai grele și mai primejdioase câmpuri misionare. În multe câmpuri colportorii, lucrătorii, și membrii laici au rămas credincioși la posturile lor cu toate prigonirile grozave întâmpinate. Acum câteva luni unul dintre lucrătorii noștri cei mai de seamă și-a dat vieța ca martir pentru Hristos. In ciuda depresiunii financiare care a adus greutatea Adventiștilor de Ziua Șaptea ca și altora, mulți dintre credincioșii noștri au dat daruri bogate, de cele mai multe ori din adevărat sacrificiu, pentru sprijinirea lucrării lui Dumnezeu. Atât lucrătorii cât și membrii laici au lucrat cu mare zel și succes în Campaniile de Toamnă și Săptămânile Mari, și s'au făcut sacrificii ca nici când mai înainte în vederea câștigării de suflete pentru Impărăția lui Dumnezeu.

Suntem foarte fericiți putând spune că străduințele, sacrificiile, și rugăciunile credincioșilor lui Dumnezeu au avut ca rezultat, cu ajutorul lui Dum-

nezeu, convertirea multor suflete. Numărul de suflete câștigate și adăugate Comunității aproape că s'a dublat dela 1928, după cum ne arată cifrele următoare:

CAȘTIGATI PRIN BOTEZ.

1928	1.709
1929	2.727
1930	2.572
1931	3.069

Timpurile grele prin cari trecem nu au fost în stare să oprească și nici să pună piedici lucrării lui Dumnezeu. In multe țări oamenii sunt cu mult mai dispuși să asculte și să primească solia decât au fost mai înainte. Niciodată mai înainte nu am primit chemări mai stăruitoare de lucrători ca acuma. O, dacă am avea banii necesari pentru înmulțirea lucrătorilor noștri! Din pricina intrărilor mici lucrul acesta nu este cu puțință. Dacă fondurile nu vor crește atunci în curând ne vom vedea siliți să concediem dintre lucrători. Dumnezeu însă să ne ferească de o asemenea experiență. Să nu ne unim noi spre a cere lui Dumnezeu ca spiritul de sacrificiu să ne străpungă și să ne stăpânească din nou?

In scopul venirii în ajutor al nevoilor timpului acestuia s'a hotărît ca timpul dela 28 Mai la 4 Iunie să fie Săptămâna de Abnegație. Angajații tuturor Conferințelor, misiunilor, și instituțiilor noastre sunt îndemnați să-și dea salariul lor din această săptămână pentru misiuni. Deși lucrătorii noștri își au salariile lor reduse, totuș credem că ei vor răspunde cu toții la această chemare în mod credincios și bucuros. Deasemenea invităm și pe membrii noștri laici să ia parte împreună cu lucrătorii în această Săptămână de Abnegație. Credem că sunt frați și surori cari pot și cari vor da salariul de pe o săptămână și poate că sunt unii cari vor da chiar și mai mult. Deasemenea știm că sunt unii cari nu pot să dea salariul de pe o săptămână. Fie ca ei să dea ceea ce pot. Dumnezeu va primi și binecuvântă orice sacrificiu făcut pentru El, indiferent de mărimea darului. Darurile Săptămânii de Abnegație trebuie să se strângă în toate Comunitățile noastre în Sabatul dela 4 Iunie. Pentru Acela care Și-a dat vieța pentru noi, și în vederea sufletelor cari încă mai băjbăie în întunec fără Dumnezeu și fără speranță, să ne unim cu toții în străduința de a face din acest timp o adevărată Săptămână de Sacrificiu.

A. V. O.

O zecime credincioasă

Mulți Președinți de Conferințe nu dau destulă atențiune lucrării lor, adică a vedea ca presbiterii și diaconii Comunităților să îndeplinească lucrarea lor în Comunități, îngrijindu-se ca să se aducă o zecime credincioasă la visterie. Maleahi a arătat, că condițiunea prosperității

depinde de faptul, dacă aducem în tezaurul lui Dumnezeu ceea ce-I aparține Lui. Acest principiu trebuie să fie pus deseori înaintea oamenilor cari sunt înceți în datoria lor față de Dumnezeu și cari sunt neglijenți și fără grijă în aducerea zecimii și darurilor înaintea lui Dumnezeu. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?” Iar ispravnicii cei necredincioși întrebă: „Cu ce Te-am înșelat?” Răspunsul la această întrebare este clar și pozitiv: „Cu zeciuiele și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuiele ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare zice Domnul oștirilor și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”. Aceste cuvinte sunt așa de pozitive încât nimeni care dorește să înțeleagă toată datoria sa față de Dumnezeu nu va face vreodată greșală în privința aceasta. Dacă oamenii se scuză într'un fel sau altul pentru faptul că nu au împlinit această datorie, atunci o fac numai din cauză că sunt iubitori de sine și n'au iubirea și teama de Dumnezeu în inimile lor.

NICI O SCUZA PENTRU NEGLIJAREA ADUCERII ZECIMII.

Domnul a așteptat totdeauna din partea noastră ca să răspundem la cererile Sale contribuind la propășirea lucrării Lui în lumea noastră. El n'a schimbat niciodată planul Său. El ne spune că toate sunt ale Sale, și din cele pe cari le-a încredințat omului El cere partea Sa. „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb; deaceia voi, copii ai lui Iacob, n'ați fost nimiciți. Din vremea părinților voștri voi v'ați abătut dela poruncile Mele și nu le-ați păzit. Intoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor”.

Cei ce se scuză zicând că ei nu pot să înțeleagă această cerere clară și hotărâtă, care dacă este urmată înseamnă așa de mult pentru noi, fiindcă primim binecuvântări deschizându-se chiar zăgazurile cerurilor și revărsându-se asupra noastră binecuvântări în abundență, nu sunt cinstiți înaintea lui Dumnezeu. Scuza lor că ei nu cunosc voia lui Dumnezeu, nu va fi pentru ei nici o apărare în ziua cea mare de judecată.

TOȚI LA DATORIA LOR.

Faceți ca zecimele neglijate să fie acum aduse. . . . Faceți ca acei cari au reținut zecimea lor să o aducă. . . . pentru ca să fie drepti față de Dumnezeu, și niciodată să nu mai riște a fi blestemați de Dumnezeu. Președinți de Conferințe, faceți-vă datoria; nu vorbiți cuvintele

voastre, ci ziceți: „Așa vorbește Domnul”. Presbiteri de Comunități, faceți-vă datoria, lurați din casă în casă pentru ca turma lui Dumnezeu să nu fie neglijată în această privință de seamă care aduce cu sine o binecuvântare atât de mare sau un blestem, atât de mare.

Fie ca toți cari se tem de Dumnezeu să se ridice spre a ajuta Domnului și să se dovedească ispravnici credincioși. Adevărul trebuie să meargă în toate părțile lumii. Mi-a fost arătat că multe din Comunitățile noastre jefuiesc pe Dumnezeu în zecimi și daruri. Dumnezeu va aduce asupra lor exact ceea ce a spus. Celui ascultător El va da binecuvântările Sale bogate; neascultătorului, un blestem. Oricine duce solia adevărului în Comunitățile noastre trebuie să-și facă datoria avertizând, educând și muștrând. Orice neglijare a datoriei care înseamnă o jefuire față de Dumnezeu, va aduce un blestem asupra vinovatului.

Domnul nu va socoti nevinovați pe acei, cari sunt neglijenți în împlinirea lucrării pe care El o cere din partea lor, vechind ca Comunitatea să rămână sănătoasă și să se bucure de o prosperitate spirituală, și făcându-și toată datoria, nepermițând nici o neglijență care ar putea aduce blestemul amenințător asupra poporului Său. Un blestem este pronunțat asupra tuturor cari își rețin zecimea lui Dumnezeu. El zice: „Să cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum mă înșelați voi? Dar voi întrebați: Cu ce Te-am înșelat? Cu zeciuiele și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să mă înșelați tot poporul în întregime: Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuiele ca să fie hrană în Casa Mea”.

Aceasta nu este cererea unui om; ci este una din poruncile lui Dumnezeu pe baza căreia lucrarea Sa să fie sprijinită și să înainteze în lumea întreagă. Dumnezeu să ne ajute ca să ne căim. „Intoarceți-vă la Mine”, zice El, „și Mă voi întoarce și Eu la voi”. Oamenii cari au dorința să-și facă datoria, o găsesc descrisă în acest capitol în linii clare. Nici unul nu se poate scuză de a nu plăti zecimea și darurile Domnului.

Domnul revărsă darurile Sale în mod bogat asupra noastră. El a iubit atât de mult lumea „că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Orice binecuvântare, vine prin Domnul Isus Hristos. Să nu ne sculăm noi atunci și să ne facem datoria față de Dumnezeu de care depindem, în ce privește viața și sănătatea noastră, în ce privește binecuvântările Sale asupra recoltelor și câmpurilor noastre, asupra turmelor și cirezilor noastre și asupra viilor noastre? Noi suntem asigurați că dacă vom da

în visteria Domnului, vom primi dela El înapoi; dar dacă vom reține din bunurile noastre, El va reține binecuvântările Sale dela noi și va trimite un blestem asupra celui necredincios.

Dumnezeu a zis: „Puneți-Mă astfel la încercare . . . și veți vedeă dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turnă peste voi belșug de binecuvântare“. Ce prezentare minunată a binecuvântărilor promise ne este dată aici! Cine se poate expune a jefui pe Dumnezeu în zecimi și daruri având în fața sa o astfel de făgăduință!“ Și voi muștră pentru voi, pe cel ce mănâncă (lăcusta), și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor fericii atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor“. *„Testimonies to Ministers and Gospel Workers“*, pp. 305—308.

Dumnezeu în natură

„Pecetea Divinității, vizibilă în paginile revelațiunii, se vede și în munții cei maiestoi, în văile roditoare și în vastul și profundul ocean. Lucrurile din natură vorbesc omului despre iubirea Creatorului său. El ne-a legat de Persoana Sa, prin numeroase legături. . . . Această lume nu este făcută numai pentru dureri și mizerie, „Dumnezeu este iubirea“, sunt cuvintele imprimate pe fiecare mugure de plantă, pe petelele fiecărei flori, pe fiecare firicel de iarbă. Cutoatecă blestemul păcatului a făcut să crească pe pământ spinii și mărăcini, însăș mărăcinii fac flori, și spinii sunt ascunși sub roze. Totul în natură dă mărturie despre grija plină de iubire părintească a Dumnezeului nostru și arată că El dorește fericirea copiilor Săi“. *E. G. White*.

LUMEA NATURALA O IMAGINE A CELEI SPIRITUALE. Psalm. 19.

David auzea în natură vocea lui Dumnezeu vorbind omului. Dela mărețiile naturii, gândul său se înalță în mod natural către Creator. Și dela Dumnezeu naturii, el trecea fără sforțări la Dumnezeuul harului.

„Natura este o imagine a harului“. *Pascal*.

„Legătura dintre lumea fizică și cea morală, este isbitoare: natura este o imensă parabolă“. *Vinet*.

Impreună cu H. Drumand noi vedem în lumea materială o prelungire a lumii spirituale, „o întrupare, o reprezentare vizibilă, un model viu al celei spirituale“.

MESAGIUL LUI DUMNEZEU ÎN NATURA. Rom. 1, 18—20.

Descoperirea lui Dumnezeu în natură este

destul de frumoasă, destul de clară, destul de completă, pentru a face să se nască sentimente de adorare în inimile sincere.

Deasemenea, în ochii apostolului Pavel, necredincioșii sunt mai mult decât neștiutorii; aceștia sunt nelegiuți și răsvrățiți. În sfârșit, Dumnezeu a dat în natură o descoperire îndesulătoare, pentru a aduce pe om la cunoașterea caracterului și voinței Sale. Acest adevăr, care planează asupra lucrărilor lui Dumnezeu, mulți oameni n'au voit să-l vadă. Ei nu au nici o scuză.

După cum masa poporului iudeu a rămas necredincioasă cu toată lumina și descoperirile profetice, tot astfel și neamurile au rămas necredincioase în ciuda descoperirilor cuprinse în natură. Dar după cum a fost o mică parte dintre Iudei, cari au ascultat de Cuvântul scris, s'a găsit și printre neamuri suflete oneste, dispuse a recunoaște caracteristicile lui Dumnezeu în natură.

„Printre neamuri, Dumnezeu găsește adoratori încă ignoranți, la cari lumina n'a străbătut niciodată prin intervenția oamenilor și cari, cu toate acestea, nu vor pieri. Cutoatecă n'au cunoscut legea scris, ei au auzit vocea lui Dumnezeu în natură și au împlinit cerințele legii. Faptele lor dovedesc că Spiritul Sfânt a mișcat inimile lor și că Dumnezeu îi recunoaște drept copii ai Săi“. *E. G. White*.

UN MESAGIU STRICAT. Mat. 13, 28.

Trebuie să recunoaștem în acelaș timp, că mesagiul pe care Dumnezeu l-a imprimat în natură, nu este în toate ce eră la început.

Pe prima pagină a Bibliei, se vede lumea ieșind din mâna lui Dumnezeu, într'o stare desăvârșită. Geneza 1, 31. Dumnezeu putea să Se declare satisfăcut. Dar îndată omul a pierdut starea sa de nevinovăție și pământul a fost blestemat. Geneza 3, 17. Acest blestem apasă asupra întregului pământ; toată creațiunea suferă urmările greșelii dela început și mesagiul divin, nu mai are limpezimea primitivă.

Satana a semănat distrugerea și moartea în câmpul lui Dumnezeu. Natura, în timp ce ne descoperă iubirea lui Dumnezeu, ne arată și puterea răului. Aceste revelațiuni protivnice se încrucicează și se combină; mesagiul lui Satana desfigurează pe acela al lui Dumnezeu. Această supraîncărcare îngreuiază interpretarea mesagiului divin.

OMUL A DEVENIT ORB. Rom. 1, 21—23.

Apostolul explică cum omenirea, pornită de la monoteismul primitiv, a putut cu toată evidența revelației naturii, să ajungă la politeism. Organul spiritual prin care omul recunoaște descoperirile divine, s'a slăbit. Inima omenească

nu mai posedă sinceritatea pe care o avea la început. Marile învățături pe cari Dumnezeu le-a înscris în lucrările Sale, sunt totdeauna acolo, dar noi nu știm să le descifrăm. Lăsate pe seama noastră, noi vom riscă de a interpreta rău mesajul divin. Pentru aceasta, Dumnezeu adaugă la revelațiunea naturii pe aceia a Cuvântului scris. Intre natură și Biblie, lucrări ale unui singur și acelaș autor. — Dumnezeu creator și mântuitor, — nu este nici o nepotrivire, ci din contră este o perfectă armonie.

„Dacă Biblia și natura sunt amândouă mijloace ale revelațiunii, prin cari Dumnezeu vorbește omului, dacă și una și alta sunt, ca să zicem așa, cărți scrise de mâna lui Dumnezeu, pentru ca omul să poată găsi adevărul, învățătura Bibliei și a naturii nu vor fi în contradicere“. *Reusch.*

„Cartea naturii și cartea revelațiunii, purtând pecetia aceluiaș Spirit, nu pot fi în dezarmenie. Ele mărturisesc despre aceleași mari adevăruri prin metode diferite și într'un alt limbaj. Știința descoperă continuu noi lucruri minunate; dar, fiind bine înțelese, nimic din descoperirile sale scoase la lumină, nu contradic revelația divină. Cartea naturii și Cuvântul scris, se explică reciproc. Ele ne descoperă pe Dumnezeu, făcându-ne cunoscut unele legi după cari El lucrează“. *E. G. White.*

NATURA RESTAURATA. Rom. 8, 20—21.

Decăderea naturii nu este definitivă. Creațiunea va avea parte la mântuire; în privința aceasta avem făgăduințe precise. Când natura va încetă de a mai fi un câmp îngrădit unde doi mari adversari se luptă cu înverșunare, când ea va fi adusă la adevărata ei stare, când își va regăsi adevărata ei frumusețe, atunci revelațiunea divină pe care o conține, va deveni îndestulătoare și completă. Pământul, asociat cu omul în starea de nevinovăție la început, după aceea la starea de păcătoșenie, îi va fi tovarăș și la starea viitoare, de glorie. Atunci mesajul lui Dumnezeu va recăpătă limpezimea sa, și din nou vom putea să cetim fără eforturi și fără greș, în cartea naturii. Aceasta va deveni pentru noi adevărata oglindă a Divinității.

INTREBARI.

1. Ce raport există între lumea materială și cea spirituală?
2. Până la ce punct descoperă Universul pe Creator?
3. Prin ce s'a întunecat această revelațiune?
4. Ce lucru, din partea omului, o face să fie neindestulătoare?
5. Când va deveni natura o revelațiune desăvârșită?

Studiul Bibliei necesar destoiniciei

Acei tineri, cari doresc să se dedice în lucrarea de predicare sau cari au și făcut aceasta, trebuie să fie bine familiarizați cu orice lanț al istoriei profetice și cu orice învățatură dată de Hristos. Înțelepciunea sau priceperea prinde putere, se desvoltă și se ascute prin întrebuintarea ei activă. Trebuie să lucreze, căci dacă nu, slăbește. El trebuie educat să gândească, să-și facă obiceiul de a gândi căci altfel va pierde mult din facultatea sa de a gândi. Tânărul predicator să se lupte cu temele cele mai grele ale Cuvântului lui Dumnezeu, și atunci mintea lui va fi pe deplin deșteptată. Dacă el cercetează cu stăruință marile adevăruri ale Sfintei Scripturi, el va deveni capabil să țină predici, cari conțin o solie clară și hotărâtă, și cari vor ajuta ascultătorilor să aleagă calea cea dreaptă.

Un predicator care se aventurează să învețe pe alții adevărul, în timp ce el are numai o spoyală de cunoștință a Cuvântului lui Dumnezeu, întristează Spiritul Sfânt. Inșă, cine începe cu cunoștinți simple și spune ceea ce el știe, căutând în acelaș timp să lărgească cunoștințele sale, acela va deveni în stare să facă o mare lucrare. Cu cât adună mai multă lumină în sufletul său personal, cu atât mai mult va putea să împartă altora lumină cerească.

În lucrarea de predicare nu trebuie să se dea pe față nici o slăbiciune. Solia adevărului, pe care noi o vestim, este atotputernică. Inșă mulți predicatori nu-și ocupă mintea cu tema de a cerceta lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Dacă ei doresc să devină puternici în slujba lor, și să câștige experiențe, cari i-ar face destoinici să ajute și altora, atunci trebuie să învingă deprinderea de a fi leneși la cugetare. Faceți ca să se consacre cu toată inima în lucrarea de a cerceta Scriptura, și le va veni o nouă putere. Ceva dumnezeesc vine și se unește cu ostenele omește când sufletul însetează după Dumnezeu; inima doritoare poate să zică: „Fii liniștit suflete al meu în Dumnezeu, căci El este nădejdea mea“. Ps. 62, 5.

Predicatorii, cari voesc să lucreze cu succes la salvarea sufletelor trebuie să fie cercetători ai Bibliei și bărbați ai rugăciunii. Este un păcat să fii neglijent în studiul Cuvântului, când încerci să înveți pe alții acest Cuvânt. Cine cunoaște valoarea sufletelor, știe, că pentru el însuș este prea primejdios de a fi întăzietor în progresul său în ce privește știința dumnezească și deaceea el fuge la stânca adevărului, spre a primi înțelepciune, cunoștință, și putere, spre a face lucrurile lui Dumnezeu. El nu este liniștit până ce nu a primit ungera de sus.

Când slujitorul lui Hristos își face din Cuvântul lui Dumnezeu un tovarăș statornic, el câștigă tot mai multă capabilitate de a lucra. Inaintând neconcentrit în cunoștință, el devine tot mai capabil să reprezinte pe Hristos. El este întărit în credință și poate da necredincioșilor o dovadă despre plinitura darului și a iubirii, cum este în Hristos. Mintea sa este o visterie din care el poate lua spre a îngriji de nevoile altora. Prin lucrarea Sfântului Spirit adevărul va fi imprimat în simțământul lui, și toți cari primesc adevărul dela el și pentru cari el va da seama într'o zi, vor fi foarte binecuvântați. Cine se invrednicește în acest chip pentru lucrarea de predicare, aceluia îi este asigurată răsplătirea, care este făgăduită acelor cari au întors multe suflete la dreptate.

Cetirea lucrărilor tratând despre credința noastră, cetirea argumentelor, aduse de pana altora, este un foarte bun și însemnat ajutor, inșă acestea nu dau spiritului cea mai mare tărie. Biblia este cea mai

bună carte din lume pentru a da cultură intelectuală. Studierea ei dă valoare minții, memoria se întărește și înțelegerea se ascute mai mult decât prin studierea altor subiecte, cuprinse de filosofia omenească. Marile învățături, pe cari le relatează Sfânta Scriptură, simplificate demn cu care ea le tratează, lumina, pe care ea o aruncă asupra problemelor mari ale vieții, aduce priceperii putere și tărie.

Cine vrea să rămână credincios lui Hristos în marea luptă, care ne stă înaintea, trebuie să pătrundă mai adânc decât părerile și învățăturile omenești. Solia mea către predicatorii bătrâni și tineri este: Tineți cu zel orele voastre de rugăciune, studiu biblic și cercetare de sine. Consacrați o parte din fiecare zi pentru a cerceta în Scripturi și pentru a cultiva legătura cu Dumnezeu, și așa veți câștiga puteri spirituale și veți crește în darul lui Dumnezeu. Numai El singur vă poate umple cu aspirații nobile, și poate forma caracterul vostru după modelul cel dumnezeesc. Apropiați-vă mai mult de El prin rugăciuni serioase și atunci El va umple inimile voastre cu intențiuni înalte și sfinte, cu o dorință adâncă și sinceră după curățenia și claritatea cugetelor.

O adevărată cunoaștere a Bibliei poate fi câștigată numai prin ajutorul aceluia Spirit prin care a fost dat Cuvântul. Și pentru a-l putea cunoaște, trebuie să trăim printr'ansul. Tot ceace poruncește Cuvântul lui Dumnezeu, să facem. Tot ce făgăduiește, să cerem. Vieața ce se află într'ansul este vieața, care prin puterea lui, trebuie să o trăim. Numai atunci când Biblia este astfel ținută poate să fie cercetată cu succes. — „Educație“, p. 189. „Slujitorii Evangheliei“, p. 96—100.

Dirigintele Școlii de Sabat

Dirigintele școlii de Sabat este membrul principal al acestei organizații. El este ales pentru o perioadă de un an. Calitățile care-i sunt necesare pentru a putea să-și îndeplinească cu succes funcțiunea sa, sunt numeroase; dar, cea dintâiu este *consacrarea*. Dirigintele trebuie să fie un ucenic activ al Domnului.

El trebuie să fie capabil a dirija, și să aibă și o personalitate, deoarece el este chemat ca să fie conducător. El trebuie să fie un om bun și liniștit. Trebuie să aibă calitatea de a se exprima cu ușurință și cu claritate. În planurile sale va avea în vedere progresul și va face eforturi, ca să fie la curent cu toate lucrurile.

El trebuie să știe nu numai să lucreze pentru sine, dar și cum trebuie să învețe și pe alții să lucreze. El trebuie să fie o natură stăruitoare în toate planurile cari au de scop a îmbunătăți școala de Sabat.

Dirigintele va prezida toate adunările școlii de Sabat ca și adunările de instructori. El va pregăti mai dinainte programul din fiecare Sabat; el va arăta cântarea, numele persoanei care va face rugăciunea, aceleia care va ceti vestea misionară, și va fi pregătit ca să poată face și repetiția în caz de nevoie.

Dirigintele înscrie trimestrial pe membrii cei noi cari au fost primiți și șterge din registru pe aceia cari nu mai participă la școală; deasemenea tot el face trecerile dintr'o clasă în alta, când este necesar. El primește în fiecare Sabat raportul despre mersul școlii. Toți slujbașii școlii de Sabat cari n'au fost numiți de comitet, ca și toți instructorii, sunt chemați la misiunea lor de către Diriginte și rămân în funcțiunea lor atât timp cât și el.

Primind răspunderea care-i este încredințată, dirigintele se angajează a folosi toată influența sa pentru a conduce școala de Sabat la idealul propus de Depart. școlii de Sabat al Conferinței Generale. Deasemenea el se mai angajează a executa toate planurile cari vor fi adoptate de comitetele respective.

Se va putea numi și un ajutor diriginte, pentru a-l putea înlocui pe diriginte în caz de absență; în Comunitățile mari, ajutorul de diriginte poate să aibă răspunderea clasei adulților și sarcina dirijării repetiției. Ajutorul de diriginte va conlucra cu dirigintele pentru a conduce ședințele școlii de Sabat. El va fi gata a secundă pe diriginte în toate nevoile școlii.

Una din problemele cele mai importante pentru un diriginte nou ales, va fi aceia de a-și găsi pe cei mai buni instructori. Fiecare instructor trebuie să se distingă prin dorința sa de *consacra* și prin dorința sa de a se instrui. După ce s'a înconjurat de astfel de instructori, dirigintele mai are grija ca să-i încurajeze, ca să se pregătească pentru datoria lor.

Grație spiritului de continuă observație, el va putea să așeze în fruntea fiecărei clase pe acel instructor, care ar răspunde cel mai bine nevoilor acelei clase. În genere, instructorul este numit și el pentru o perioadă de un an; cu toate acestea, el poate fi schimbat și trimestrial, dacă nu răspunde cu folos misiunii sale. Adesea schimbarea unor instructori poate fi de un real folos, dacă se judecă a fi necesară.

Când întâmplător un instructor absentează, dirigintele va avea grijă să-l înlocuească printr'un suplinitor. Acești instructori suplinitori sau ajutori, iau și ei parte la pregătirea cu instructorii.

Dacă ei nu pot fi folosiți ca instructori, iau parte în clasele lor ca simpli elevi.

În școli mai mari dirigintele are grijă să numească un frate care să primească pe vizitatori, și care să stea la intrarea în adunare ca să poată conduce pe mosafirii cari vin, oferindu-le locul cel mai potrivit.

În timpul rugăciunii sau când se cetește raportul, acest slujbaș are grijă ca să oprească intrarea acelor cari au sosit târziu, pentru ca să nu fie întrerupă, prin mișcarea scaunelor în timp ce aceștia ar ocupa locurile, ruga sau raportul, cari trebuie ascultate cu atenție.

Dirigintele va da atenție deosebită muzicei, în timpul școlii de Sabat; căci aceasta este o parte necesară a programului.

Dirigintele va studia cu grijă *nevoile fiecărei clase, și fiecărei grupe*, înțelegând prin clase cele șase clase ale fiecărei școli (adulți — grădina de copii), iar prin grupe, grupările de 7—10 școlari, în clasele prea mari; așezând în capul lor ca instructori, persoanele cele mai corespunzătoare.

În școlile cele mari instructorii fiecărei clase sunt numiți ca și dirigintele de către Comunitate; însă suplinitorii, pot fi numiți de către diriginte în înțelegere cu instructorii claselor respective. În general fiecare clasă are și un secretar, care lucrează în legătură cu secretarul general al întregii școli de Sabat. Secretarul unei clase este însă și un școlar al clasei sale.

Școala de Sabat a mai fost numită și pepiniera Comunității. Este definită și prin cuvintele: Comunitatea consacrată studiului zilnic al lecțiunilor. Școala este chemată a întări pe școlarii săi la studiul Scripturilor, prin cercetarea zilnică a lecțiunilor.

În această școală se formează viitorii lucrători

ca evangheliști. Ea este care oferă tinerilor privilegiul de a vorbi în public. Cu toate eforturile făcute pentru dezvoltarea lucrării, dacă o Comunitate nu face eforturi ca să câștige și să formeze pe tineri, cuvintele „*prea ușoară*“ vor fi înscrise în dreptul fiecărui nume. Tineretul de azi va fi biserica de mâine. Fiecare generație este datoare a instrui și formă tineretului său, și cu cât sfârșitul se apropie, cu atât se impune mai mult această necesitate.

Școala de Sabat înscrie între membrii săi, dela cei mai bătrâni, cari-și au scaunele lângă diriginte, până la pruncul cel mai mic ce stă acolo, departe, în brațele mamei sale.

Iată deci ce este școala de Sabat, care pentru câmpurile misionare este și un izvor financiar pentru susținerea nevoilor lor. În calitatea sa de străjer care are să observe studiul Cărții tuturor cărților, dirigintele școlii își va da toate silințele de a face din școala sa un mijloc puternic, care să răspundă cunoștințele necesare formării caracterelor pentru Împărăția Domnului. El trebuie să aștepte ca rezultat al eforturilor sale, ca multe suflete să fie câștigate pentru Hristos; și, ca mulți tineri, îndrumați aci, să-și continue studiile în școlile misionare pentru a deveni conlucrători cu Isus în câmpurile cele noi și îndepărtate ale lumii. — „*Mărturie*“.

Notă.— Fie ca această nobilă chemare să încurajeze pe toți diriginții și instructorii în eforturile lor, și ca aceste îndrumări să slujească de călăuză Comunităților noastre, pentru ca prin respectul lor, fiecare Comunitate să se poată dezvoltă normal.

Fie, ca aceste îndemnuri să fie luate serios în considerație la alegerea slujbașilor, așa ca spiritul selecțiunii să fie condus numai și numai de nevoile locale ale lucrării, cari cer ca sarcinile să fie purtate, numai de aceia cari au fost dotați de Dumnezeu și cari știu să preluască înalta chemare de a purta jugul lui Hristos.

Fie, în fine, ca fiecare slujitor al școlii să privească cu seriozitate însărcinarea sa și s'o poarte cu răbdare și demnitate, vinnd cu răbdarea, eforturile continui de a se pregăti, pentru a fi o bună pildă și de un real folos, acelor pe cari Domnul i-a pus sub grija sa, ca să fie crescuți pentru Împărăție.

P. P.

A P E L pentru Sabatul al 13-lea 25 Iunie, 1932.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos care ne-a binecuvântat în această jumătate de an, cu tot felul de binecuvântări cerești. Cea mai înaltă binecuvântare au fost minunatele lecțiuni cari ne-au instruit să pătrundem mai adânc iubirea lui Dumnezeu pentru această lume pierdută prin neascultare. Fericirea noastră stă în mântuirea care ne vine personal, prin credința în Isus — singurul nume, care a pus dreptatea și neprihănirea Sa, pentru noi; — ca astfel, să putem stă în fața Părintelui, al cărui minunat plan pentru salvare, l-am înțeles mai bine. Apoi știrile din câmpurile misionare, vin să mângâie inimile noastre, înțelegând, cum Spiritul Sfânt, lucrează înaintea misionarilor pregătind inimile oamenilor pentru sămânța aducă-

toare de viață și fericire veșnică. Am priceput astfel că rugăciunile și darurile noastre își găsesc răsplata în câștigarea de noi suflete pentru Prințul suferințelor, care se va încunună în mărire!

Față de această bogăție de binecuvântări, eu rog pe frații și surorile noastre ca împreună cu toți copiii lor să vină negreșit în Sabatul treisprezece, fiecare în Comunitatea sa, ca acest Sabat să fie îndeosebi o binecuvântare pentru toți și ca aceste binecuvântări să se restrângă îndeosebi asupra copiilor noștri. Faceți ca acest Sabat să fie un Sabat de laudă pentru Dumnezeu, un Sabat de noi consacrați. Faceți fraților și surorilor, ca darurile să completeze și să întrecă ținta Comunității noastre. Cred că darurile în natură, acolo unde nevoile cer, pot fi o nouă binecuvântare! Noi suntem mulțumitori fraților cari n'au pregetat să-și îplinească cu bucurie datoria lor în primul trimestru dând chiar peste puteri; și așteptăm, ca în acest trimestru să completăm și lipsurile primului trimestru de iarnă, care se urcă la aproape 100.000 lei față de ținta pusă la Uniune. Fraților și surorilor și voi copii, auziți vocea Domnului care zice: „*Viu curând*“. Apoc. 22, 7, 12, „*Da, Eu viu curând*“. Apoc. 12, 20 și nu uitați strigătul răsunător din trâmbița de aur a marelui trâmbițaș, Apostolul Pavel: „*Încă puțină, foarte puțină vreme, și, Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi*“. Ebrei 10, 37. Să zicem cu toții în cor:

Amin! Vino Doamne Isuse.

Secretarul Uniunii pentru Școala de Sabat.

Notă pentru Diriginte.— Organizați lucrurile așa ca să lăsați 10 minute timp, pentru ca acest apel să fie cetit în Comunitate de către diriginte, înainte de încheierea orei Școlii de Sabat în Sabatul dela 18 Iunie, așa, ca frații să se poată pregăti și să aducă pe toți copiii lor cu ei și împreună cu darurile lor, în Sabatul 13.

Faceți, ca aranjamentul pentru Sabatul 13, din Vestile Misionare, să aibă loc, pregătind pe tineri cât mai bine.

Arățați suma care lipsește până la completarea ținte voastre, și socotiți cum ați putea-o atinge, îndoind sau întreind darul vostru obișnuit.

Dacă unii vor călători fără tramvaie, dacă alții vor face o zi de post, economiile vor sprijini completarea lipsurilor din primul trimestru cari se pot socoti cu 20% mai puțin, la ținta propusă.

Faceți orice plan și pentru daruri în natură: ouă, păsări, etc., dar fără greș, completați țintele arătate de Conferințe, pentru a acoperi bugetul misionar.

P.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
București IV.

Examenul Misionarilor Voluntari

După cum este deja cunoscut, am ținut în anul 1931 și 1932 examenele asupra Studiilor Misionarilor Voluntari, din 1930 și 1931. Și după cum am comunicat deja la timp, la sfârșitul examenelor s'a dat diploma „Stindardul de izbândă“ celor cari au luat parte la studii, și au reușit la amândouă examenele cu cel puțin nota 5. Va urma deci mai jos, pentru bucuria tuturor, numele acelor tineri, frați și surori, cari au primit diplomă. Ne bucurăm, că un număr așa de mare au luat parte la aceste studii, pe cari

nominațiunea noastră, unde au putut obține de prima dată atâția tineri diplomă, și că el se bucură foarte mult de aceasta.

Pentru că de prima dată am făcut în țara noastră asemenea studii și examene, doresc să vă dau câteva lămuriri mai departe, și la întrebarea: „De ce dăm examen“? vreau să vă spun următoarele: Acest plan de a întreprinde ceva și apoi a da examen, este un plan dumnezeesc. După ce Dumnezeu a creat în cele șase zile, diferite lucruri, găsim scris, că la sfâr-

DIPLOMĂ DE IZBANDĂ

Se certifică prin aceasta, că *Florescu Vasile* a absolvit în mod mulțumitor examenul în Doctrinile Biblice și Istoria Denominațională prescrise pentru „Stindardul de izbândă“, de către Departamentul Misionarilor Voluntari al Tineretului dela Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua Șaptea.

Eliberat la Washington, D. C., Martie 1, 1932.

H. J. Elliott

Secr. Dept. M. V. al Conf. Gen.

Steen Rasmussen

Secr. Dept. M. V. al Div. Europ. de Sud.

P. H. Hermann

Secr. Dept. M. V. al Uniunea Rom.

Conferința Generală le-a hotărât pentru studii sistematice și detaliat al principiilor biblice și al istoriei denominațiunii noastre. Natural că încă mulți alții au luat parte la acest examen, însă cu părere de rău trebuie să spunem că nu au reușit. În total au primit diplomă 471 persoane. Fratele Rasmussen, secretarul Misionarilor Voluntari din Diviziunea noastră îmi scrie, că Uniunea română este prima Uniune în de-

șitul fiecărei zi, făcând o examinare asupra lucrării făcută de El, și Dumnezeu a văzut că erau „bune“, iar la sfârșitul zilei a șasea când a făcut un examen asupra tuturor lucrurilor, stă scris: „Iată că erau foarte bune!“ (Cetește 1 Moise 1, 4. 12. 18. 21. 25. 31.) Dar nu numai atunci a făcut Dumnezeu un examen, ci Biblia ne spune în Dan. 7, 10 și Matei 22, 11. 12, despre un alt examen mai mare pe care Dumnezeu

il va ține cu oamenii, și la care va trebui ca fiecare om personal să răspundă la întrebări, prin cuvintele și faptele cari sunt însemnate în cărțile din ceruri. Așa dar și studiile noastre sunt o școală de formare și examenele anuale trebuie să ne fie o îndrumare către examenul cel mare, pe care îl va face însuși Dumnezeu cu noi.

După cum Dumnezeu S'a bucurat, când a terminat creațiunea și a văzut că ea este foarte bună, tot astfel ne bucurăm și noi oamenii când întreprindem ceva, și aceasta ne reușește, ajungând la un sfârșit bun. Deci vom privi și noi planul pentru studiile Misionarilor Voluntari din acest punct de vedere. Ne bucurăm, că un număr bun dintre tinerii și slujbașii Comunităților noastre au luat în considerație acest examen. De curând am primit o scrisoare dela un presbiter al unei Comunități, care își exprimă bucuria pentru instituirea planului studiilor Misionarilor Voluntari. Printre altele fratele scrie: „De ani de zile am căutat și încercat cum aș putea să cunosc mai bine Biblia și istoria adventă. Am căutat ici și colo, dar nu găsim tocmai aceea ce voiam, până când într-o zi am primit „Curierul Misionar“ cu „Gazeta Slujbașilor“ și am găsit aci tocmai ceea ce căutam de ani de zile; și anume un plan sistematic de studii, prin care am putut să cunosc mai bine Biblia și istoria adventă; și eu mă bucur că bunul Dumnezeu a inspirat pe frații noștri conducători, de a introduce acest plan. Dumnezeu să-l binecuvinteze“.

Noi vom lua și mai departe, regulat, cu ajutorul lui Dumnezeu, studii importante, pentru că privim acest plan de studii al Misionarilor Voluntari, ca o școală de pregătire în Comunitate și în cămin. Fie ca nimeni să nu neglijeze studiul „Istoriei Sabatului în lumina Istoriei popoarelor“, pentru că acesta este un studiu deosebit și interesant. Apare în Gazeta Slujbașilor, Anexa la revista germană Advent Echo și în revista maghiară Advent Hirnök.

Ce țintim noi încă prin examenul Misionarilor Voluntari? — Mai întâiu putem spune, că la un examen vedem ce știm și ceea ce nu știm. Mai departe, pe lângă studiile teoretice urmăm deasemenea și formarea caracterelor tinerilor noștri. Chiar tocmai la un examen se dă pe față ce caracter are fiecare, dacă suntem sau nu: curajoși, silitori, perzistenți, voitori, ambițioși, ascultători, cinstiți, iubitori de adevăr, confidențiali, iubitori de ordine și disciplinați; și dacă suntem în stare ca să ne arătăm adevărata noastră mărime chiar și în lucrurile mici și modeste. Amândouă examenele pe cari le-am dat în trecut ne-au arătat că un număr anumit din tinerii noștri sunt cam puțin leneși și că le lipsește o mare parte din spiritul de întreprindere. Apoi alții sunt ca acei despre care zice proverbul: „De ce cauți ceea ce este bun în depărtare, când este așa de aproape de tine?“ Iar alții sunt mulțumiți cu sine și nu-și dau străduința să învețe mai mult. Alții se cam tem, nu au încrederea necesară în ei înșiși.

Acestora trebuie să le spunem așa cum zice și proverbul german: „Indrăzneala energetică însemnează lucrul pe jumătate realizat!“ Apoi alții sunt la început foarte înflăcărați, și voesc să facă foarte repede aceasta și aceia, dar nu sunt persistenți și foarte repede pierd curajul și se liniștesc de tot. Aceasta ne amintește de cuvintele Mântuitorului în Mat. 24, 13: „Dar cine va răbdă până la sfârșit va fi mântuit“. Planul studiilor Misionarilor Voluntari trebuie să ne fie chiar aci o predică, în a ne îndemna să răbdăm și să rămânem în adevăr și în solia adventă până va veni Domnul. Iarăș, alții disprețuesc lucrurile mici, lucruri cari nu-î costă nimic, și cari vin în mâinele lor ca și un dar. Ei privesc după lucruri mari, și neglijează să facă ceea ce vine la îndemână. Înțeleptul zice în Eccl. 9, 10: „Toate ce găsește mâna ta să faci, să faci cu toată puterea“. Când Ierusalimul trebuia să fie clădit, și Zerubabel fu chemat să îndeplinească porunca Domnului, a întrebat Domnul: „.... Cine disprețuește ziua începuturilor slabe?“ Zaharia 4, 10.

Apoi mai pe sus de toate lucrurile examenul ne oferă o ocazie deosebită, de a arăta dacă suntem într-adevăr iubitori de adevăr și cinstiți. De exemplu: noi am trimes întrebările pentru examen separat împachetate la Comunități, cu o observațiune clară: „A se deschide numai la examen“. Deasemenea și în circulara explicativă unde am arătat cum trebuie să se dea examenul, am scris exact că întrebările trebuie deschise și împărțite numai atunci în ora când se va da examenul. Am primit însă unele răspunsuri, cari lasă de gândit că persoanele în chestiune au deschis mai înainte întrebările și le-au împărțit, și probabil au mai căutat repede și în „Gazeta Slujbașilor“, să-și facă diferite notițe, și au copiat de acolo răspunzând astfel la întrebări. De sigur ni s'a scris de ici și colo, că persoana aceea, sau aceea nu a fost corectă la darea examenului. Un frate, pe adresa căruia trimisesem întrebările, a venit la mine și mi-a spus cum l-a ispitit Satana noaptea întregă să deschidă întrebările și să vadă ce va fi întrebă, pentru ca astfel să poată să răspundă mai bine și să primească o notă mai bună; dar cu multă străduință s'a împotrivit ispititorului, nu a deschis întrebările și astfel a obținut o biruință; și acum se bucură foarte mult că nu a ascultat de ispititor. De sigur, așa și este. Diavolul ne ispitesc. Și chiar examenul ne oferă ocazia ca să învățăm să ne cunoaștem pe noi înșine, și să aflăm dacă noi înșine suntem destul de puternici de a ne împotrivi diavolului și să-l biruim. Dacă noi nu putem să facem aceasta în lucruri mici, cum ne va merge în cele mari, luptele mari cari ne așteaptă? Astfel dorim ca prin aceste examene să fim pregătiți pentru acele timpuri.

Nu vrem să acuzăm nici să condamnăm aci pe cineva. „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși“, zice Biblia. 1 Cor. 11, 28. A deschis cineva întrebările, și le-a cercetat și a răspuns astfel la examen,

nu a fost deci cinstit și sincer, aceasta urmează să aranjeze el singur cu Dumnezeu și să-I ceară iertare. Nouă celor dela Uniune nu ne este posibil să știm exact, cine a fost sau nu sincer și cinstit în răspunderea întrebărilor. Și nici nu voim să facem aceasta. Am socotit pe fiecare așa cum a fost răspunsul său fără a ne lăsa influențați. Noi ne-am zis: Dăm notele așa cum merită răspunsurile. A lucrat cineva la examen în mod necinstit aceasta este un examen al caracterului său, și probabil că acel frate sau soră nu a înțeles să facă mai bine; și noi urmărim cu studiile și examenele noastre tocmai formarea și educarea caracterelor, și deci nu facem aceste examene și studii numai pentru diplomă ci și pentru formarea caracterelor și mântuirea tinerilor și tinerelor noastre. Natural că diplomele le dăm pe temeiul meritelor ce și le-a câștigat oricine a luat parte la studiile și la cele două examene, și a reușit la aceste examene cu cel puțin nota 5. Numai aceștia au privilegiul să primească diploma dela Conferința Generală ca semn de recunoaștere, și să o pună în ramă ca o amintire.

Am fost întrebați ce va fi cu frații cari se găsesc în acest timp în armată și din această cauză nu au avut ocazie să ia parte la acest examen? Ca răspuns spunem acestea: În caz că fratele în chestiune a reușit cu bine la primul examen al Misionarilor Voluntari, pentru anul 1930, și cotoatecă a fost soldat a urmat și studiile din 1931 dar nu a avut ocazie să dea examen, atunci acest frate trebuie să ne scrie și să ne facă cunoscut cazul său, și această scrisoare trebuie să fie semnată și de dirigintele Cercului Tinerimii, sau presbiterul sau predicatorul acelei comunități, și atunci vom hotări asupra acestei chestiuni și îi vom trimete întrebările la cari va răspunde, și astfel va primi diploma.

După cum s'a spus, vom publica aci mai jos numele tuturor acelor cari au primit diplomă, dar pentru că nu dăm aci și notele respective, urmează numele în ordinea următoare: cel care are nota cea mai mare este primul, și apoi al doilea cu nota cea mai bună și tot așa până la ultimul.

Dacă se întâmplă însă ca să fie cineva, care a dat și a reușit la cele două examene și totuși nu a primit diploma, îl rugăm să ne scrie imediat, pentru că fiecare trebuie să aibă ceea ce i se cuvine. Cutoatecă am căutat să facem totul cu toată atenția, se poate că fără voință să fi rămas cineva netrecut pe listă, dar vrem ca să aranjăm aceasta.

Vrem să amintim deasemenea, că acei cari au răspuns primele și adevăratele întrebări dela 30 Ianuarie 1932, sunt puși și considerați mai întâiu și deabiă apoi vin acei cari au dat examenul de diferență. Aceasta să ne fie deasemenea o învățătură, ca să cetim încunostiințările și lămuririle, și să fim punctuali, și să executăm toate la timpul lor. Noi plănuim ca să dăm în fiecare an un examen asupra studiilor noastre.

Fie ca, cu ajutorul lui Dumnezeu, să creștem cu toții în cunoștința, caracterul, credința și iubirea lui Isus, și să „devenim bărbați desăvârșiți“ în Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru.

P. H. Hermann

Secretarul Departamentului M. V. din
Uniunea Română.

Tablou cu numele tinerilor cari au primit diploma pentru studiile „Stindardul de izbândă“.

CONFERINȚA MUNTENIA DE VEST.

Comunitatea Alexandria: 1. Drăgușin Tănase; 2. Apostolescu Costică; 3. Mocanu Petrache; 4. Dumitrescu Petrică; 5. Parasciv Dumitrescu; 6. Drăgușin Traian.

Comunitatea Antonești: 1. Burcea Stelian; 2. Ioaniță Iordan; 3. Bălașa Ioană; 4. Burcea Șița; 5. Mielu Ciobanu; 6. Bălașa Ilinca.

Comunitatea București-Belu: 1. Tachici Ionel; 2. Gheorghe Dumitru; 3. Constantin Gheorghe; 4. Amarandi Gheorghe; 5. Ioan M. Popa.

Comunitatea București-Labirint: 1. Florescu Vasile; 2. Costică Ecaterina; 3. Duce M. Naum; 4. Tințuța Stănescu; 5. Grasu Aurica; 6. Popa Ilie; 7. Lucia Popa; 8. Rădoi Costel; 9. Ștefan Popa; 10. Tișler Olga; 11. Cărciumaru Gogu; 12. Mihalache Gheorghe; 13. Mardare Lenuta; 14. Grassu Gheorghiiță; 15. Constantinescu Dina; 16. Voinea Constantin; 17. Tișler Lidia; 18. Rotaru Ioan; 19. Nicu Eftimie; 20. Nae Ieremia; 21. Gheorghe Sibianu.

Comunitatea București-Nord: 1. Ionescu Gheorghe; 2. Dumitru Pârloiu; 3. Bundac Marin; 4. Alexandru Bigan; 5. Lichințeanu Gheorghe; 6. Crăciunescu Lidia.

Comunitatea București-Popa-Tatu: 1. Mateescu Ecaterina; 2. Elena Silvestru; 3. Pandelescu Ioanid; 4. Ștefanov Ionel; 5. Ionel Roman; 6. Tomaș Andrei; 7. Gheorghe Mihalache; 8. Dan Teodosiu; 9. Eugenia Bălan; 10. Tache Teodosiu; 11. Elena Teodosiu; 12. Ilie Tachici.

Comunitatea Belitori: 1. Tănase Moncea; 2. Stan Iordăh; 3. Șerbănescu M. Gheorghe; 4. Ioan Mostasip; 5. Dumitrache Ghiță; 6. Mihail F. Bădică; 7. Marin Dinu; 8. Gheorghe Bădică; 9. Dinu E. Nicolaie.

Comunitatea Buciumeni: 1. Vasile I. Sibianu; 2. Gheorghe Berbec; 3. Ioan I. Danciu; 4. Buică I. Apostolescu.

Comunitatea Băduleasa: 1. Ioan Buscă.

Comunitatea Brănești: 1. Dumitru M. Voinea; 2. Petre Burtavel; 3. Stan G. Carabă; 4. Dumitru P. Voinea; 5. Marin F. Șorici.

Comunitatea Craiova: 1. Gheorghe M. Ionică; 2. Păunescu Constantin.

Comunitatea Dracea: 1. Ioan M. Dela; 2. Nicolăie M. R. Gădea.

Comunitatea Licurici: 1. Elisabeta A. Florea; 2. Stănescu Victor.

Comunitatea Moșteni: 1. Dumitru N. Lepădatu; 2. Gheorghe M. Popescu; 3. Marin Petre Piscică; 4. Stan N. Lepădatu; 5. Marin Boboc; 6. Marin Șt. Enache; 7. Marin I. Gh. Mohoară; 8. Radu N. Haită; 9. Petre I. Dachin.

Comunitatea Oinac: 1. Ioan Giuguca.

Comunitatea Piatra: 1. Alexandru Păscuțu; 2. Popa D. Florescu; 3. Ioan Păscuțu; 4. Ioan Gh. Mihăiță. *Comunitatea Putineiu:* 1. Dumitru F. Boacă; 2. Teodor Șt. Ivăncică; 3. Teodor T. Pârvan.

Comunitatea Spatarei: 1. Iordana Fl. Sandu; 2. Alexandru C. Iancu; 3. Niță Al. Iancu; 4. Tudorina Al. Iancu; 5. Ioan Șt. Nică; 6. Florea Șt. Sandu; 7. Stan Popescu; 8. Constantin Gh. Lepădatu; 9. Gheorghe Urmaru; 10. Ioan P. Dumitru; 11. Meltiade D. Copăceanu; 12. Tudor Șt. Șerban.

Comunitatea Turnu Severin: 1. Mihail Puținichici; 2. Mazilu Eugen; 3. Ioan Mazilu; 4. Ioan D. Bălașa; 5. Vasile Greavu; 6. Ion Goia.

Comunitatea Voivoda: 1. Ionel I. Pascu; 2. Constantin M. Nițu; 3. Ilie I. Pascu; 4. Dumitru D. Lazăr; 5. Ioan I. Pascu; 6. Gheorghe Pascu; 7. Cristea Al. Manea; 8. Mariu Pascu.

CONFERINȚA MUNTENIA DE EST.

Comunitatea Bazargic: 1. Petre Jeliu Petrof; 2. Boian Ivanof; 3. Marica D. Naceva; 4. Ganciu Gospodinof; 5. Dancea Marceva; 6. Nădejdea Marceva; 7. Hristu I. Gorschi.

Comunitatea Bordești: 1. Ioan P. Nicolaie; 2. Eufrosina P. Nicolai; 3. I. Ionescu; 4. Ioan V. Nicolai; 5. Dumitru I. Teodor; 6. Gheorghe Besnea; 7. Ștefan Tărăboacă; 8. Dumitru Gheorghită.

Comunitatea Buzău: 1. Marcu Diaconu.

Comunitatea Brăila: 1. Ilie Gavrilescu; 2. Ștefan Oatu fiul; 3. Lenuța Boroșescu; 4. Marioara Mureșan; 5. Aurora Bocăneanu; 6. Corneliu Bocăneanu; 7. Ștefan Oatu; 8. Evsei Povlov; 9. Gheorghe Covrig; 10. Eufrosina Șt. Oatu.

Comunitatea Calinești: 1. Mihai N. Soare; 2. Bratu Gh. Constantin; 3. Soare M. Aldea; 4. Poamă C. Ioan; 5. Ștefan D. Verzea.

Comunitatea Constanța: 1. Stancu Năluca.

Comunitatea Dărmanești: 1. Gheorghe Mărgărit; 2. Florea Petrescu; 3. Gheorghe D. Procopie.
Comunitatea Moreni: 1. Petre I. Cotorogea; 2. Lupu Toader; 3. Ioan Dogaru; 4. Gheorghe Chesaru.

Comunitatea Margineni: 1. Alexandru Mateescu; 2. Tănase C. Mateescu.

Comunitatea Negoști: 1. Gheorghe Petrescu; 2. Manda N. Guțu; 3. Anghelina N. Guțu; 4. Maria G. Ionescu; 5. Gheorghe Puică.

Comunitatea Policiori: 1. Ene Dumitrescu; 2. Ioan V. Negoșanu; 3. Paraschiva Dumitrescu; 4. Maria Dumitrescu; 5. Gheorghe Negoșanu; 6. Năstase Fiticău.

Comunitatea Ploești: 1. Nădejdia I. Mihailov; 2. Ioan Turlea; 3. Dumitru Gheorghită; 4. Lizica Negoită; 5. Aurelia Gheorghită; 6. Ioan I. Nicolescu; 7. Constantin Busuioc; 8. Gheorghe Iuga; 9. Mihailof Grigore; 10. Ionel Mihăilescu; 11. Fănică Ionescu; 12. Fabiola Șt. Negoită; 13. Maria Marinescu; 14. Pleșoianu Elisabeta; 15. Elena Melciuk; 16. Timotei S. Negoită; 17. Teodor Coconcea; 18. Gheorghe Burtea; 19. Stan R. Pleșoianu.

Comunitatea Sinaia: 1. Gheorghe Bălănescu; 2. Umberto Copitz.

Comunitatea Slanic: 1. Dumitru Ceaușu.

Comunitatea Tortuța: 1. Balcă T. Gheorghe; 2. Petran N. Eftimie; 3. Gh. S. Eftimie; 4. Alexandru Sulai; 5. Liupea Eftimiu.

Comunitatea Tamboești: 1. Eleonora Șt. Dumitrache; 2. Alexandrina Stănescu; 3. Ioan Gh. Cosma; 4. Ruxanda Dumitrache; 5. Maria Gh. Cosma.

Comunitatea Urleta: 1. Gheorghită I. Dinescu; 2. Stela G. Părvu.

Comunitatea Viziru: 1. Constantin Gheorghită; 2. Ioana I. Gheorghită; 3. Ilina C. Gheorghită; 4. Dumitru I. Gheorghită; 5. Dumitru I. Cosma; 6. Paraschiva I. Gheorghită; 7. Stroie Hagiu; 8. Nicolai Tai-ciu; 9. Dumitru Munteanu; 10. Ioana D. Cosma;

11. Petrache I. Cosma; 12. Ioan Codreanu; 13. Tudor L. Pica; 14. Ioana I. Cosma; 15. Șerban Gheorghită; 16. Dobre Gheorghită; 17. Dobrița I. Cosma; 18. Ioan G. Hagiu.

Comunitatea Viperești: 1. Niculaie R. Mazilu; 2. Ștefan R. Mazilu; 3. Mihaiu Ichim; 4. Frusina I. P. Ionescu; 5. Elena I. Ungureanu; 6. Victoria D. Gavrilescu; 7. Ioan M. Tănăsou.

CONFERINȚA MOLDOVA DE NORD.

Comunitatea Cernăuți I.: 1. Hariuc Mihail; 2. Knittel Johann; 3. Tremel Iosef; 4. Elena Manchen; 5. Eliza Anny Knittel; 6. Tremel Iulie; 7. Zoița Jacobet; 8. Anton Knittel Junior; 9. Willy Gapek; 10. Radu Ieremia; 11. Kohl Leopold; 12. Vasile Darie; 13. Karolina Ieremia.

Comunitatea Cernăuți II.: 1. Jablonski Marian; 2. Costiuc Vasile; 3. Paulovici Ioan; 4. Ghiul Vera Isopenco; 5. Ștefan Antemeciu; 6. Costiuc Mihalina.

Comunitatea Cadobești: 1. Ivan Gh. Andrusiac; 2. Ștefan Andrusiac; 3. Ioan Andrusiac; 4. Paraska Andrusiac; 5. Ioan Marusec.

Comunitatea Fundul Moldovei: 1. Ioachim Hârceag; 2. Elisei Pocuar; 3. Leon Ciupercovici.

Comunitatea Gara Humorului: 1. Grăjdinoiu Ionescu; 2. Elena Grăjdinoiu Ionescu.

Comunitatea Cășcauți: 1. Ivan Grigoraș.

Comunitatea Iași: 1. Niculaie Gheorghită; 2. Vasile Vlahopol; 3. Ilie Vențel; 4. Aurel Andrieș; 5. Olga Mustafa; 6. Angela C. Andrieș; 7. Elisabeta G. Stănescu; 8. Coman Eleonora; 9. Ecaterina Vențel; 10. Constantin Halni; 11. Gheorghe Mocanu; 12. Amarandu M.; 13. Halunga Mihai; 14. Constantin Mihai; 15. Jean Müller.

Comunitatea Solonet: 1. Ioan P. Ghiață.

Comunitatea Todirești: 1. Ilie Ignat.

Comunitatea Zucica Noua: 1. Galan Grigore; 2. Maria Cozari.

Comunitatea Zucica Veche: 1. Gheorghe Baraniuc; 2. Ioan Pelepciuc; 3. Verona Pelepciuc; 4. Baraniuc Dumitru; 5. Vladimir Baraniuc.

CONFERINȚA MOLDOVA DE SUD.

Comunitatea Bârlad: 1. Alexandru N. Ciolan; 2. Alexandru Caradință; 3. Profirița Angheluță; 4. Theodor Frangopol; 5. I. Chelaru; 6. Profira Frangopol; 7. Mihaiu Blănaru; 8. Maricica Blănaru.

Comunitatea Cuza Vodă: 1. Neculai A. Necula; 2. Neața I. Albu.

Comunitatea Focșani: 1. Dumitru Irod; 2. Mircescu Vasile; 3. Olga Irod; 4. Maria Mineff; 5. Nistor Toma; 6. Tănase R. Mateescu; 7. Costică Gh. Balotă.

Comunitatea Grivița Tecuci: 1. Alexe Bejan; 2. Ioan M. Tănjeală; 3. Ilie M. Tănjeală; 4. Vasiliță A. Bejan.

Comunitatea Galați: 1. Nicolaie N. Baston; 2. Iancu I. Vasile; 3. Costică Florescu; 4. Vasiliță Grigoroș; 5. Nedu Cristea; 6. Ștefan Constantinescu; 7. Alexandru Neagu; 8. Arghira Teodoru; 9. Roman Ciuciumiș; 10. Maria Florescu; 11. Ghiță Paveliu; 12. Ștefan Constantin; 13. Iordache Mihalache; 14. Ilie M. Gherghina.

Comunitatea Moinești: 1. Costică Iordan Bujor; 2. Tudor Iordan Bujor; 3. Ana H. Vicente; 4. Gheorghe Burdulea; 5. Bujor Iorgu; 6. Mihaiu Bujor; 7. Ioan Munteanu.

Comunitatea Mălușteni: 1. Maria Blănaru; 2. Novica Blănaru; 3. Maria Coșniță; 4. Vasile Coșniță; 5. Ecaterina Coșniță.

Comunitatea Nădășea: 1. Neculai D. Săndulache; 2. Pintilie C. Baci; 3. Vasile Lovin; 4. Isidor Săndulescu; 5. Ioan V. Dospinescu; 6. Ștefan Săndulescu.

Vocea conștiinței

Comunitatea Poenești: 1. Vasile Pascariu; 2. Costică Fântânaru; 3. Costache Bălan; 4. Maria Cămpăneanu; 5. Jenică Oprea; 6. Mihaiu Hangaru; 7. C. Cătară; 8. Jenică Pascariu; 9. Gheorghe Fântânariu; 10. Ioan B. Cerbetine; 11. Ioan Cămpianu; 12. Ioan N. Ciobotaru; 13. Nistor Artenie; 14. Ioan C. Toma.

Comunitatea Tecuci: 1. Ecaterina Paiu; 2. Neculai Paiu; 3. Steriana G. Paiu; 4. Maria Iordache; 5. Gabriela Leon; 6. Teodor Roșțoiu.

Comunitatea Piatra Neamț: 1. Ioan M. Petrescu; 2. Maria Corbu; 3. Galina I. Petrescu; 4. Elena Roșca; 5. Anton Ruțule; 6. Catana Gheorghiiță; 7. Ioan Marinescu; 8. Danciu Ioan; 9. Costică Catană; 10. Maria Catană; 11. Radu Manole; 12. Veronica Bălan; 13. Maria Smântână.

Comunitatea Roman: 1. Nicolaie Lazăr; 2. Netty Bujor.

CONFERINȚA TRANSILVANIA.

Institut Biblic: 1. Gherase Gheorghe; 2. Alexe Constantin; 3. Dumitrașcu Ioan; 4. Elena Gherase; 5. Ieremia Florea; 6. Graur Gheorghe; 7. Thomas Schuster; 8. Stănescu Corneliu; 9. Curmățureanu Ilie; 10. Mondschein Leon; 11. Munteanu Aurelia; 12. Lederhilger Iosef; 13. Urșeanu Sabini; 14. Hasler Andreas; 15. Dănuș Barbu; 16. Stan Stela; 17. Borodi Ioan; 18. Turturică Florea; 19. Zăblău Nicolaie; 20. Popescu Gheorghe; 21. Popov Alexandru; 22. Petcu Constantin; 23. Dănilă Ioan; 24. Moraru Ana; 25. Oprica Stoicea; 26. Steinmeier Ervin; 27. Kieltch Mihail; 28. Albușescu Ștefan; 29. Laszlo Ilonka.

Comunitatea Brașov: 1. Hermann Walter; 2. Proksch George; 3. Pârvan Marin; 4. Hermann Susana; 5. Hermann Johanna; 6. Kestner Rudolf; 7. Roger Fasnacht; 8. Ramser Georg.

Comunitatea Balaușeri: 1. Albert Ilona; 2. Albert Istvan; 3. Sekeres Emmuska; 4. Albert Istvanné; 5. Kerekes István; 6. Kerekes Péter.

Comunitatea Cluj: 1. Bende Lászlo; 2. Nemeș Alexandru; 3. Czédula Irene; 4. Galdys Antal; 5. Steinmeier Albert; 6. Steinmeier Vilma; 7. Strenga Elena; 8. Crișan Alexandru; 9. Péntok Marton.

Comunitatea Dridif: 1. Streza Octavian.

Comunitatea Dej: 1. Betea Petru; 2. Betea Elena; 3. Csönka Roszika; 4. Szatmári Annus; 5. Asztalos Károly; 6. Kizela Vilmos; 7. Fülemlé János.

Comunitatea Medias: 1. Weber Ana; 2. Nedelea Ilie; 3. Ciora Octavian; 4. Frieda Theil; 5. Pool Andreas; 6. Schneider Rudolf.

Comunitatea Sibiu: 1. Lederhilger Andreas; 2. Vally Haffner; 3. Löprrich Wilhelmine; 4. Toma Anuța; 5. Roth Mitzi; 6. Lederhilger Elfriede; 7. Kessel Lidia; 8. Dertscheni Iosef; 9. Martin Kestner; 10. Daniel Schmidt; 11. Ioseph Roth; 12. Maria Beier; 13. Maria Toma.

Comunitatea Târgu Mureș I.: 1. Fodor Janos; 2. Bartha Berta; 3. Peterffy Annuska; 4. Magyar Sandor; 5. Kone Janos; 6. Dán Anna; 7. Nagy Adam; 8. Karacsony Mariska.

Comunitatea Târgu Mureș II.: 1. Corman Petru; 2. Bartha Balázs.

CONFERINȚA BANAT.

Comunitatea Arad: 1. Lovas Gizela; 2. Hegy Maria; 3. Szabai Antal; 4. Ioan Cazan; 5. Sajtos Ioszf; 6. Márton Iuliska.

Comunitatea Micalaca: 1. Pazstor Iosef-né.

Comunitatea Macea: 1. Mitru Crișan; 2. Marița Crișan.

Comunitatea Reșița: 1. Cionca Filip.

Comunitatea Timișoara: 1. Gheorghe Rădoi.

Dacă Dumnezeu se descoperă în natură, El trebuie să se descopere în mod deosebit în sufletul făpturii celei mai nobile, făcută după chipul Său și căreia i-a fost încredințată stăpânirea universală: omul.

Destinația providențială a fiecărui om este de a fi un théophor, — purtător de Dumnezeu — un templu viu. Astfel Dumnezeu și-a rezervat un sanctuar spiritual în partea cea mai intimă a sufletului omenesc, în centrul personalității: conștiința. În acest sanctuar Dumnezeu ia contact cu omul; aci vocea Sa se aude în mod clar.

„Conștiința . . . este martorul lui Dumnezeu în om, judecătorul divin și fără recurs, ministrul rezident, ochiul și lumina corpului (Luca 11, 34—36) busola corabiei“. *Toffel.*

„Lucrarea conștiinței . . . stă tot așa de bine la baza oricărui adevăr psihologic, ca și la baza oricărei teologii sănătoase“. *César Malan.*

„Caracterul esențial religios al obligațiunii absolute în conștiința morală, acesta este, credem noi, formula adevărului omenesc“. *Frommel.*

OBLIGAȚIUNEA. Rom. 13, 5.

„Obligațiunea este experiența permanentă pe care o face voința mea în sensul că simte că asupra ei lucrează o altă voință care o influențează fără încetare, și direct.

„Aceasta este o experiență impusă . . . în sensul de absolut. Obligațiunea de conștiință nu tolerează nici un compromis. Pretențiunea ei nu se pleacă înaintea nici unei considerațiuni concrete; aceasta este o poruncă hotărâtă . . . Intr'un cuvânt obligațiunea, este Dumnezeu în voință, stăpân al voinței prin conștiință“. *Frommel.*

REGULA UNIVERSALA A VIETII MORALE. Rom. 2, 14. 15.

Pavel afirmă, că neamurile cari nu posedă, ca Ebreii și Creștinii o descoperire scrisă, se bucură totuș de adevărate cunoștințe născute, instructive, într'un fel oarecare, despre principiile legii Divine, fiind înscrise în adâncul inimii omului.

Există deci o lege interioară, universală: aceea a conștiinței. Dacă dintre păgâni, unii trebuie să piară la ziua de apoi, aceasta nu se va întâmpla pentru că au avut nenorocirea să nu cunoască legea scrisă, ci pentru că au călcat legea conștiinței.

VARIAȚIUNILE DE CONȘTIINȚĂ.

1 Tim. 4, 2.

Dar cum putem să împăcăm caracterul absolut al obligațiunii morale, cu faptul că, con-

știința variază adesea după țări, epoci și împrejurări, și că ea pare a fi supusă egenților. Noi vom răspunde cu A. D. Gasparin că nu trebuie a se confundă legea fundamentală a conștiinței, cu aplicațiunile ei, dela epocă la epocă, dela educație la educație după conștiințe. Ca obligațiune spre bine, conștiința nu variază”.

Infailibilă, în ceeace privește obligațiunea morală, nu este deci infailibilă în ceeace privește enumerarea datoriilor noastre. Nu este de datoră ei, a determină convingerile noastre religioase, dar ea poate să semnaleze deosebierea care există între convingerile și purtarea noastră. Dacă omul eră complet normal, conștiința și rațiunea nu cunoșteau nici o slăbire. Dar căderea, și o lungă viețuire în păcat au determinat o coborâre a nivelului conștiinței.

Într-o mare măsură conștiința omenească a pierdut luciditatea și sensibilitatea originală. Dacă conștiințele nu sunt toate arse după cuvântul de care se servește Pavel pentru a înfieră pe învățătorii falși (compară Titu 1, 15, conștiințe necurate), ele sunt în mod general slabe, întunecate, adormite.

CONȘTIINȚA ȘI CONVERTIREA. 1 Pet. 3, 21.

Conștiința joacă un rol important în convertire. Ea este aceea care judecă pe om, îl încolțește, îl obligă a se recunoaște vinovat și îl predă în brațele milei divine, singurul refugiu pentru păcătos.

La rândul său convertirea lucrează asupra conștiinței. Aceasta își regăsește sensibilitatea și autoritatea ei. Astfel botezul, care este simbolul convertirii, este considerat de apostolul Petru ca o căutare a unei bune conștiințe către Dumnezeu. Botezul este, nu atât o făgăduință făcută față de Dumnezeu, cât o rugăciune: cererea unei conștiințe curate.

CURĂȚIREA CONȘTIINȚEI. Ebr. 9, 9. 14.

Conștiința trebuie să fie mult mai activă la creștini, decât la oricari alți oameni, pentru că sângele lui Hristos i-a curățit-o.

Isus compară conștiința cu o lampă care trebuie întreținută cu îngrijire. Mat. 6, 22. 23. Dacă ea se stinge, noi devenim orbi pentru tot ceeace privește legea morală.

Pavel recomandă creștinilor de a păzi cu credință, o bună conștiință: 1 Tim. 1, 19. A renunța cineva la o bună conștiință, însemnează

a se expune la naufragiu, în ceeace privește credința.

El însuși (Pavel) se străduia de a avea totdeauna o conștiință ireproșabilă. Fapt. 23, 1; 24, 16 comp. 2 Cor. 1, 12; 4, 2; 5, 11.

„Evanghelia este conștiința conștiinței însăși — a zis Vinet — creștinismul este conștiința însăși, ridicată la cel mai înalt grad de dezvoltare”.

„Porticul veșnic al Evangheliei veșnice, este fapta de conștiință”. *Frommel*.

INTREBARI.

1. Ce este obligațiunea morală?
2. Care este legea care regulează viața morală, a tuturor oamenilor?
3. Conștiința este o călăuză infailibilă?
4. Ce raport există între convertire și conștiință?
5. Cum poate conștiința să devină desăvârșită?

NECROLOG

Sora Rafira Bârdan în etate de 62 ani, membră a Comunității Dej, de origină din Pajorâta, Bucovina, a adormit în Domnul în ziua de 24 Decembrie 1931. Sperăm să o revedem la învierea dreptilor.

Petru Belea.

Sora Maria Sitaru, în etate de 43 ani, membră a Comunității Milcăi, jud. Argeș, a adormit în Domnul în ziua de 18 Februarie 1932. Ea a rămas credincioasă până în ultima clipă. Sperăm să ne vedem în curând cu iubita soră, odată cu învierea dreptilor, la venirea Domnului.

Pitești.

Fl. M. Mateescu.

Sora Nadejdea Faler, membră a Comunității Galați, în etate de 30 ani, a adormit în Domnul în ziua de 7 Februarie 1932, după o scurtă suferință. În tot timpul suferinței se mângâia cu Cuvântul lui Dumnezeu, rugându-se ca Domnul să o ție statornică.

Sperăm să o vedem la învierea dreptilor.

Galați

N. Baston.

Sora Ilinca G. Cojacă în etate de 26 ani, și membră a Comunității Andrușu de jos, jud. Cahul a adormit în Domnul în ziua de 22 Februarie 1932, lăsând 3 copii orfani. Toți sperăm să ne revedem în curând cu iubita noastră soră, odată cu învierea dreptilor la venirea lui Isus.

Galați

N. Arcaliefsky.

A N U N Ţ

Cine știe în ce Comunitate urmează sora Victoria Mălina lipsind de mai mult timp din Comunitatea București-Nord, rugăm a ne comunica pe adresa: Alex. Crăciunescu, Bulev. Basarab, No. 143.

„Povestiri pentru copii”

a apărut acuma. Această nouă lucrare cuprinde o mulțime de povestiri din cele mai plăcute și instructive, în 96 pagini, și cu multe ilustrații.

Prețul acestei cărți de valoare pentru îndrumarea copiilor, este doar de 50 lei.

Cereți-o de urgentă la: „Cuvântul Evangheliei”, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116. București IV.